1 SKYRIUS

SKAMBUTIS MOKYTOJUI ANTANUI

– Faktas kaip blynas, kad geriausia ekskursija – į istorijos muziejų, – tarė sau mokytojas Antanas, po pamokų sėdėdamas kabinete ir skaitydamas ką tik gautą elektroninį laišką nuo mokyklos vadovybės.

Jį gavo ir kiti mokyklos darbuotojai, o laiške buvo vienas vienintelis klausimas – į kokias ekskursijas mokytojai pasiūlytų vežtis mokinius?

– Sporto istorijos muziejus, archeologijos arba senųjų amatų muziejai, švietimo istorijos muziejus, istorinių atradimų paroda, didžiųjų kunigaikščių rūmai arba...

Ir čia Antano pirštai prie kompiuterio klaviatūros sustojo.

–Hm, – susimąstė mokytojas. – Gal vis dėlto mokiniams įdomiausias būtų mokslo istorijos muziejus? Suprasti, kaip viskas keitėsi, išbandyti daugybę dalykų ir patiems... Gerai, siūlau šitą!

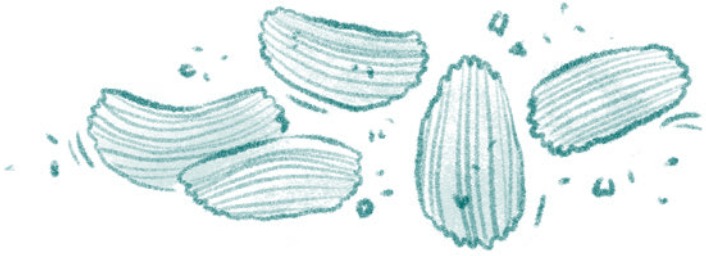
Faktas Kaip Blynas išsiuntė laišką, tada į odinį portfelį tvarkingai susidėjo šiandien rašytus mokinių istorijos testus ir iškeliavo namo.

Pakeliui prasilenkdamas Antanas keliems kolegoms palinkėjo gražaus savaitgalio ir grįžęs namo ėmė galvoti, ką gi veiks dvi laisvas dienas, kai ištaisys testus.

Variantų buvo pačių įvairiausių! Gerai, gal ne įvairiausių, bet tikrai nemažai.

Gerai jau, gerai – variantai savaitgaliui buvo tik keli, o ir tie susiję su Fakto Kaip Blyno pomėgiu:

- Dar sykį peržiūrėti visus dokumentinius filmus apie garsiausias pasaulyje istorinių brangenybių vagystes, nors jie Antano jau buvo žiūrėti maždaug dvidešimt keturis kartus.
- Pagūglinti, kokių naujų istorinių knygų yra išleista per paskutinę savaitę, ir jas užsisakyti pildant savo jau ir taip milžinišką leidinių kolekciją.
- Pagaliau pradėti rašyti knygą apie bulvių traškučių istoriją ir šitaip bent kiek sudominti vaikus savo dėstomu mokslu.

Bet Antanui nepavyko pradėti nė vieno iš šių dalykų, nes ėmė skambėti ant stalo padėtas mobilusis.

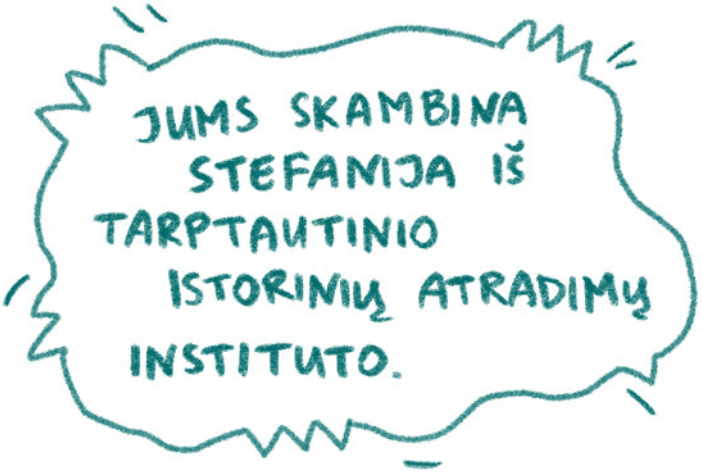
– Įdomu, kas gi čia skambina, – nustebo mokytojas, kai ekrane pamatė nežinomą numerį. Tada prisidėjo aparatą prie ausies. – Klausau.

– Laba diena, – nuskambėjo mandagus moteriškas balsas. – Ar kalbu su istorijos mokytoju Antanu?

– Tikrai taip, kuo galėčiau būti naudingas?

Skambinanti moteris prisistatė:

Antanas paskubomis bandė prisiminti, kurgi toks institutas yra, bet į galvą taip niekas ir neatėjo.

– Mes neseniai įsikūrėme, – nutraukė tylos pauzę moteriškė.

– Aa, – atgavo žadą Antanas. – Aš ir galvoju, kad apie tokį nebuvau nieko girdėjęs.

– Taip, taip, dar nespėjom net internete apie save jokios informacijos įkelti, – patikino Stefanija. – Bet grįžkime prie reikalų. Mes apie jus esame girdėję daug gero, todėl norime jus pasikviesti, gal padėtumėt išsiaiškinti dėl vieno mūsų turimo daikčiuko. Jau keli istorikai buvo atvykę, bet niekas nieko nežino...

– O kas ten per daiktas? – nekantraudamas paklausė Antanas ir tuoj papildė savo klausimą: – Oi, juk ir patys dar nežinote. Bet... Ar tai karūna, ar koks brangakmenis, ar stalo įrankis, o gal skeptras arba...

